YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
(laajennettu viides jaosto)

8 päivänä marraskuuta 2007 *

Asiassa T-234/04,

Alankomaiden kuningaskunta, asiamiehinään H. Sevenster, J. van Bakel ja M. de Grave,

kantajana,

jota tukee

Tanskan kuningaskunta, asiamiehenään J. Molde,

väliintulijana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään F. Simonetti ja M. van Beek,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

jossa on kyse kanteesta, jolla vaaditaan Alankomaiden kuningaskunnan [EY] 95 artiklan 4 kohdan mukaisesti tiedoksi antamista lyhytketjuisten kloorattujen parafiinien käyttöä koskevista kansallisista säännöksistä 16.12.2003 tehdyn komission päätöksen 2004/1/EY (EUVL 2004, L 1, s. 20) kumoamista siltä osin kuin komissio katsoo päätöksessä, että sen EY 95 artiklan 6 kohdan nojalla antama hyväksyntä on välttämätön, jotta lyhytketjuisten kloorattujen parafiinien käyttötarkoituksia, joita ei ole mainittu tiettyjen vaarallisten aineiden ja valmisteiden markkinoille saattamisen ja käytön rajoituksia koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten lähentämisestä annetun neuvoston direktiivin 76/769/ETY muuttamisesta kahdennenkymmenennen kerran (lyhytketjuiset klooratut parafiinit) 25.6.2002 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2002/45/EY (EYVL L 177, s. 21), koskevat kansalliset säännökset voidaan pitää voimassa,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Vilaras sekä tuomarit M. E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby ja K. Jürimäe,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Kristensen,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 7.9.2006 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Kansainväliset määräykset

1 Euroopan yhteisö ja tietyt sen jäsenvaltiot olivat osapuolina Pariisissa 4.6.1974 allekirjoitetussa yleissopimuksessa maalta peräisin olevan meren pilaantumisen ehkäisemisestä (jäljempänä Pariisin yleissopimus). Tämän yleissopimuksen puitteissa Pariisin yleissopimuksella perustettu komissio teki päätöksen 95/1 (jäljempänä PARCOM-päätös 95/1), jonka mukaan lyhytketjuisten kloorattujen parafiinien (jäljempänä LKP) käyttö lopetetaan asteittain. Euroopan yhteisö ei ole allekirjoittanut PARCOM-päätöstä 95/1.

2 Pariisin yleissopimus on korvattu yleissopimuksella Koillis-Atlantin meriympäristön suojelusta, joka on hyväksytty yhteisön puolesta Koillis-Atlantin meriympäristön suojelua koskevan yleissopimuksen tekemisestä 7.10.1997 tehdyllä neuvoston päätöksellä 98/249/EY (EYVL 1998, L 104, s. 1; jäljempänä OSPAR-yleissopimus), ja Pariisin yleissopimuksella perustettua komissiota seurasi uusi komissio (jäljempänä OSPAR-komissio).

Yhteisön oikeussäännöt

3 EY 95 artiklan 4 ja 6 kohdassa määrätään seuraavaa:

”4. Jos sen jälkeen, kun neuvosto tai komissio on toteuttanut yhdenmukaistamistoimenpiteen, jäsenvaltio pitää tärkeistä 30 artiklassa tarkoitetuista taikka ympäristön tai työympäristön suojelua koskevista syistä tarpeellisena pitää voimassa kansalliset säännöksensä tai määräyksensä, jäsenvaltio antaa nämä säännökset ja määräykset sekä perusteet niiden voimassa pitämiselle tiedoksi komissiolle.

– –

6. Komissio hyväksyy tai hylkää kyseiset kansalliset säännökset tai määräykset kuuden kuukauden kuluessa 4 – – kohdassa tarkoitetuista tiedoksi antamisista todettuaan ensin, ovatko ne keino mielivaltaiseen syrjintään tai jäsenvaltioiden välisen kaupan peiteltyyn rajoittamiseen ja muodostavatko ne esteen sisämarkkinoiden toiminnalle.

Jollei komissio tee päätöstä määräajan kuluessa, 4 – – kohdassa tarkoitettuja kansallisia säännöksiä tai määräyksiä pidetään hyväksyttyinä.

Komissio voi ilmoittaa kyseiselle jäsenvaltiolle, että tässä kohdassa määrättyä määräaikaa voidaan pidentää edelleen kuudella kuukaudella, jos se on perusteltua asian monitahoisuuden vuoksi eikä määräajan pidentäminen vaaranna ihmisten terveyttä.”

4 Tiettyjen vaarallisten aineiden ja valmisteiden markkinoille saattamisen ja käytön rajoituksia koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten lähentämisestä 27.7.1976 annettu neuvoston direktiivi 76/769/ETY (EYVL L 262, s. 201) sisältää säännöksiä, joilla rajoitetaan tiettyjen vaarallisten aineiden ja valmisteiden markkinoille saattamista ja käyttöä.

5 Direktiivin 76/769 1 artiklan 1 kohdan mukaan tätä direktiiviä sovelletaan sen liitteessä lueteltuihin vaarallisiin aineisiin ja valmisteisiin. Direktiivin 2 artiklan mukaan jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että liitteessä lueteltuja vaarallisia aineita ja valmisteita voidaan saattaa markkinoille tai ottaa käyttöön ainoastaan liitteessä vahvistettujen edellytysten mukaisesti.

6 Direktiiviä 76/769 on muutettu useaan otteeseen, erityisesti uusien vaarallisten aineiden ja valmisteiden lisäämiseksi liitteeseen ja näiden vaarallisten aineiden ja valmisteiden markkinoille saattamisen tai käytön rajoittamiseksi ihmisten terveyden tai ympäristön suojelemiseksi.

7 Tiettyjen vaarallisten aineiden ja valmisteiden markkinoille saattamisen ja käytön rajoituksia koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten lähentämisestä annetun neuvoston direktiivin 76/769/ETY muuttamisesta kahdennenkymmenennen kerran (lyhytketjuiset klooratut parafiinit) 25.6.2002 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2002/45/EY (EYVL L 177, s. 21; jäljempänä LKP-direktiivi) direktiivin 76/769 liitteeseen lisättiin 42 kohta, jolla säädellään LKP:ien markkinoille saattamista ja käyttöä.

8 Direktiivin 76/769, sellaisena kuin se on muutettuna LKP-direktiivillä, liitteen 42 kohdan 1 alakohdan mukaan LKP:eja ”ei saa saattaa markkinoille käytettäväksi aineina eikä ainesosina muissa aineissa tai valmisteissa yhtä prosenttia suurempina pitoisuuksina

– metallin työstössä

– nahan rasvausseoksissa”.

9 Edellä mainitun liitteen 42 kohdan 2 alakohdan mukaan ”Euroopan komissio tarkastelee lyhytketjuisten kloorattujen parafiinien kaikkia muita käyttötapoja uudelleen yhteistyössä jäsenvaltioiden ja OSPAR-[komission] kanssa ennen 1 päivää tammikuuta 2003 lyhytketjuisten kloorattujen parafiinien terveys- ja ympäristöriskejä koskevan mahdollisen uuden ja asian kannalta merkityksellisen tieteellisen tiedon valossa. Euroopan parlamentille ilmoitetaan tämän uudelleentarkastelun tuloksesta”.

10 LKP-direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jäsenvaltioiden on annettava ja julkaistava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset viimeistään 6.7.2003. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä, ja niiden on alettava soveltaa näitä säännöksiä viimeistään 6.1.2004.

Kansallinen lainsäädäntö

11 Täyttääkseen Pariisin yleissopimuksen ja PARCOM-päätöksen 95/1 mukaiset kansainväliset velvoitteensa Alankomaiden kuningaskunta teki 3.11.1999 Besluit

houdende regels inzake het beperken van het gebruik van kortketenige gechloreerde paraffines (Besluit gechloreerde paraffines WMS) -nimisen päätöksen (päätös tiettyjen LKP:ien käytön rajoittamisesta; Staatsblad van het Koninkrijk der Nederlanden, 1999, s. 478; jäljempänä päätös). Päätöksen 4 §:n mukaisesti päätös tuli voimaan 31.12.1999.

12 Päätöksen 1 §:n mukaan päätöstä sovelletaan kloorialkaaneihin, jotka sisältävät kymmenestä kolmeentoista hiiliatomin ketjun ja joiden klooripitoisuus on vähintään 48 painoprosenttia.

13 Päätöksen 2 §:n 1 momentissa säädetään, että 1 §:ssä tarkoitettuja LKP:eja ei saa käyttää

a) maalien, pinnoitteiden tai tiivisteiden pehmennysaineina

b) metallien työstönesteinä

c) kumien, muovien tai tekstiilien palonsuoja-aineina.

14 Päätöksen 2 §:n 2 momentin nojalla LKP:eja voidaan kuitenkin 31.12.2004 saakka käyttää kaivantojen ja patojen tiivisteinä tai yksinomaan kaivosteollisuudessa käytettävien liukuhihnojen palonsuoja-aineina.

Asian tausta

15 LKP-direktiivin antamisen seurauksena Alankomaiden hallitus ilmoitti 17.1.2003 päivätyllä kirjeellä komissiolle, että se katsoi LKP-direktiivin yhdenmukaistamisen alan rajoittuvan direktiivin 76/769, sellaisena kuin se on muutettuna LKP-direktiivillä, liitteen 42 kohdan 1 alakohdassa nimenomaisesti mainittuihin LKP:ien käyttötarkoituksiin. Tämän vuoksi muut käyttötarkoitukset, kuten PARCOM-päätöksen 95/1 mukaiset käyttötarkoitukset, eivät sen mukaan kuulu LKP-direktiivin yhdenmukaistamisen alaan, joten jäsenvaltiot voivat sallia ne tai kieltää ne turvautumatta EY 95 artiklan 4 ja 6 kohdassa tarkoitettuun menettelyyn.

16 Alankomaiden hallitus mainitsi 17.1.2003 päivätyssä kirjeessään myös EY 95 artiklan 4 kohdan ”varmuuden vuoksi ja oikeudellisen tarpeen sitä edellyttäessä” ja esitti kyseisen määräyksen mukaisesti syyt, jotka puolsivat sitä, että kansallisessa lainsäädännössä pidetään voimassa PARCOM-päätöksen 95/1 sisältämät kiellot. Kyseisessä kirjeessä Alankomaiden hallitus esitti lopuksi ”toiveen, että komissio määrittää pian kantansa Alankomaiden [kuningaskunnan] sen kannan suhteen, joka koskee harkintavaltaa, joka sillä on kansallisen lainsäädäntönsä [voimassa pitämisen] suhteen, ja tekee myönteisen päätöksen sen EY 95 artiklan 4 kohdan nojalla tekemästä hakemuksesta”.

17 Komissio ilmoitti 25.3.2003 päivätyllä kirjeellä Alankomaiden kuningaskunnalle vastaanottaneensa sen EY 95 artiklan 4 kohdan mukaisen tiedoksiannon ja totesi, että tiedoksiannon tutkimiselle asetettu kuuden kuukauden määräaika alkoi 22.1.2003 eli tiedoksiannon vastaanottamista seuraavana päivänä. Kyseisessä kirjeessä komissio totesi myös, että jäljennös tiedoksiannosta lähetetään muille jäsenvaltioille, jotta ne voivat halutessaan esittää huomautuksensa, ja että tätä koskeva tiedoksianto julkaistaan Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

18 Alankomaiden kuningaskunnan [EY] 95 artiklan 4 kohdan mukaisesti tiedoksi antamien lyhytketjuisten kloorattujen parafiinien käyttöä koskevien kansallisten säännösten käsittelyn [EY] 95 artiklan 6 kohdan mukaisesta määräajan pidentämisestä 17.7.2003 tehdyssä päätöksessä 2003/549/EY (EUVL L 187, s. 27) komissio totesi yhtäältä, että Alankomaiden kuningaskunnan 21.1.2003 toimittama hakemus, jossa pyydetään LKP:ien käyttöä koskevien kansallisten säännösten hyväksymistä, voidaan ottaa tutkittavaksi, ja toisaalta, että asian monitahoisuuden ja kyseessä olevan aineen ihmisen terveydelle aiheuttamaa vaaraa osoittavien todisteiden puuttuessa oli perusteltua pidentää EY 95 artiklan 6 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua määräaikaa 20.12.2003 asti.

19 Päätöksen 2003/549 1 artiklan sanamuoto on seuraava:

”Perustamissopimuksen 95 artiklan 6 kohdan kolmannen alakohdan nojalla mainitun artiklan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua määräaikaa, jonka kuluessa komission on hyväksyttävä tai hylättävä Alankomaiden [kuningaskunnan] sille 95 artiklan 4 kohdan mukaisesti 21 päivänä tammikuuta 2003 tiedoksiantamat lyhytketjuisia kloorattuja parafiineja koskevat kansalliset säännökset, pidennetään 20 päivään joulukuuta 2003 asti.”

20 Alankomaiden kuningaskunnan [EY] 95 artiklan 4 kohdan mukaisesti tiedoksi antamista lyhytketjuisten kloorattujen parafiinien käyttöä koskevista kansallisista säännöksistä 16.12.2003 tekemällään päätöksellä 2004/1/EY (EUVL 2004, L 1, s. 20; jäljempänä riidanalainen päätös) komissio hyväksyi sen, että kyseessä olevat kansalliset säännökset pidetään osittain voimassa rajoitetun ajan.

21 Riidanalaisessa päätöksessä komissio totesi aluksi, että se oli todennut päätöksessä 2003/549, että Alankomaiden kuningaskunnan hakemus voitiin ottaa tutkittavaksi, ja viittasi tähän päätökseen tältä osin toistaen kuitenkin, miten tiedoksi annetut säännökset poikkesivat LKP-direktiivin vaatimuksista. Alankomaiden kuningaskunnan

EY 95 artiklan 4 kohdan nojalla tekemän hakemuksen, jonka tavoitteena oli saada pitää voimassa LKP-direktiivin vastaiset kansalliset säännökset, hyväksymisestä komissio katsoi, että tietyt säännökset voitiin pitää voimassa tilapäisesti (31.12.2006 saakka) mutta että tietyt säännökset eivät olleet perusteltuja ympäristönsuojeluun liittyvistä syistä eikä niitä näin ollen voitu pitää voimassa.

22 Riidanalaisen päätöksen 1, 2 ja 3 artiklan sanamuoto on seuraava:

”*1 artikla*

Lyhytketjuisia kloorattuja parafiineja koskevat kansalliset säännökset, jotka Alankoma[iden kuningaskunta] on antanut [EY] 95 artiklan 4 kohdan mukaisesti tiedoksi 21 päivänä tammikuuta 2003, hyväksytään siltä osin kuin niitä ei sovelleta lyhytketjuisten kloorattujen parafiinien käyttöön sellaisten muiden aineiden ja valmisteiden ainesosina alle yhden prosentin pitoisuuksina, jotka on tarkoitettu käytettäviksi

– maalien, pinnoitteiden tai tiivisteiden pehmentiminä,

– kumin tai tekstiilien palonestoaineena.

2 artikla

Tätä päätöstä sovelletaan 31 päivään joulukuuta 2006.

3 artikla

Tämä päätös on osoitettu Alankomaiden kuningaskunnalle.”

Oikeudenkäyntimenettely

23 Alankomaiden kuningaskunta nosti yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 26.2.2004 toimitetulla kannekirjelmällä kanteen, joka kirjattiin numerolla C-103/04.

24 Komissio esitti erillisellä kirjelmällä, jonka se toimitti yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 14.5.2004, yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 91 artiklan 1 kohdan mukaisen prosessinedellytysten puuttumista koskevan väitteen.

25 Asia C-103/04 siirrettiin yhteisöjen tuomioistuimen 8.6.2004 antamalla määräyksellä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen perussäännöstä tehdyn pöytäkirjan 51 ja 54 artiklan muuttamisesta 26.4.2004 tehdyn neuvoston päätöksen 2004/407/EY, Euratom (EUVL L 132, s. 5) 2 artiklan nojalla, ja se kirjattiin numerolla T-234/04.

26 Tanskan kuningaskunta pyysi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 24.9.2004 toimitetulla kirjelmällä saada osallistua vireillä olevaan oikeudenkäyntimenettelyyn väliintulijana Alankomaiden kuningaskunnan tukemiseksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen viidennen jaoston puheenjohtaja salli tämän väliintulon 15.11.2004 antamallaan määräyksellä.

27 Alankomaiden kuningaskunta esitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 6.7.2004 toimitetulla kirjelmällä huomautuksensa komission esittämästä prosessinedellytysten puuttumista koskevasta väitteestä.

28 Kuultuaan osapuolia ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti 6.6.2006 siirtää käsiteltävänä olevan asian ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen laajennetun viidennen jaoston käsiteltäväksi.

29 Työjärjestyksen 114 artiklan 3 kohdan mukaisesti suullinen käsittely aloitettiin sen jälkeen, kun komissio oli vaatinut, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lausuu asian tutkimatta jättämisestä.

30 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pyysi prosessinjohtotoimenpiteenä osapuolia vastaamaan kirjallisesti tiettyihin kysymyksiin. Ne noudattivat pyyntöä asetetussa määräajassa.

31 Osapuolten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 7.9.2006 pidetyssä istunnossa.

Asianosaisten vaatimukset

32 Alankomaiden kuningaskunta vaati kanteessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta

– kumoamaan riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin komissio katsoo päätöksessä, että sen EY 95 artiklan 6 kohdan nojalla antama hyväksyntä on välttämätön, jotta LKP:ien käyttötarkoituksia, joita ei ole mainittu LKP-direktiivissä, koskevat kansalliset säännökset voidaan pitää voimassa

– velvoittamaan komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

33 Komissio vaatii prosessinedellytysten puuttumista koskevassa väitteessään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– jättää kanteen tutkimatta

– velvoittaa Alankomaiden kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

34 Prosessinedellytysten puuttumista koskevaa väitettä koskevissa huomautuksissaan Alankomaiden kuningaskunta vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkää komission vaatimukset siitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lausuu kanteen tutkittavaksi ottamisesta ennen aineellisen kysymyksen tutkimista.

Oikeudellinen arviointi

35 Työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi asianosaisen hakemuksesta lausua prosessinedellytysten puuttumista koskevasta väitteestä käsittelemättä itse pääasiaa. Saman artiklan 3 kohdan mukaan hakemuksen jatkokäsittely on suullinen, jollei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toisin päätä.

36 Työjärjestyksen 113 artiklan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi milloin tahansa jopa omasta aloitteestaan tutkia asianosaisia kuultuaan, onko asia jätettävä tutkimatta ehdottoman prosessinedellytyksen puuttumisen vuoksi, jolloin se tekee ratkaisun työjärjestyksen 114 artiklan 3 ja 4 kohdan mukaisesti.

Asianosaisten lausumat

37 Komissio väittää ensiksi, että vastauksena 17.1.2003 päivätyllä kirjeellä tehtyyn tiedoksiantoon se ilmoitti 25.3.2003 päivätyllä kirjeellä Alankomaiden kuningaskunnalle, että se oli vastaanottanut kyseisen tiedoksiannon ja että tiedoksiannon tutkimiselle asetettu määräaika alkoi kulua 22.1.2003 eli tiedoksiannon vastaanottamista seuraavana päivänä. Komission mukaan kirjeestä ilmeni selvästi, että se katsoi tiedoksi annettujen kansallisten säännösten kuuluvan LKP-direktiivin soveltamisalaan, kun otetaan huomioon se, että jos näin ei olisi ollut, asianomaista menettelyä ei olisi ollut aihetta saattaa vireille.

38 Toiseksi komissio esittää, että toisin kuin Alankomaiden kuningaskunta väittää, 17.1.2003 päivätyssä kirjeessä ei millään lailla mainita, että tällä oli tarkoitus esittää komissiolle kaksi nimenomaista ja erillistä hakemusta, joihin olisi annettava kaksi itsenäistä vastausta. Vaikka komission mukaan on totta, että Alankomaiden hallitus on 17.1.2003 päivätyn kirjeen 5 osastossa, jonka otsikkona on ”Päätelmät”, pyytänyt komissiota lausumaan pian harkintavallasta, joka sillä oli kansallisen lainsäädäntönsä voimassa pitämiseksi, Alankomaiden hallitus oli myös pyytänyt komissiota tekemään myönteisen päätöksen sen EY 95 artiklan 4 kohdan nojalla tekemän hakemuksen osalta. Komissio katsoo tämän vuoksi, että kun otetaan huomioon 17.1.2003 päivätyn kirjeen muotoilu ja asettelu, oli loogista, että komissio päätteli, että riippumatta Alankomaiden kuningaskunnan mielipiteestä, joka koski LKP-direktiivillä toteutetun yhdenmukaistamisen alaa, tämä oli tehnyt EY 95 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun tiedoksiannon.

39 Kolmanneksi komissio väittää vastanneensa implisiittisesti hakemukseen, joka koskee LKP-direktiivin alaa, päätöksessään 2003/549 tutkittuaan tavanomaiseen tapaan tiedoksiannon tutkittavaksi ottamista. Komissio ilmoitti omien sanojensa mukaan tätä koskevan kantansa selvästi kyseisen päätöksen 32–39 perustelukappaleessa, joissa se päätyi toteamaan, että Alankomaiden kuningaskunnan hakemus oli otettava tutkittavaksi. Se totesi omien sanojensa mukaan erityisesti päätöksen 2003/549

34 perustelukappaleessa, että LKP-direktiiviä oli pidettävä toimenpiteenä, jolla oli yhdenmukaistettu kaikki LKP:ien nykyiset käyttötarkoitukset, ja että sillä estettiin näin ollen jäsenvaltioita saattamasta voimaan tai pitämästä voimassa LKP:ien käytön kansallisia rajoituksia, jotka menevät pidemmälle kuin kyseisessä direktiivissä määritetyt rajoitukset.

40 Toisin kuin Alankomaiden kuningaskunta väittää kanteessaan, komission mukaan päätöksellä 2003/549 ei näin ollen pelkästään pidennetä EY 95 artiklan 6 kohdassa tarkoitettua määräaikaa, minkä vahvistaa se seikka, että riidanalaisessa päätöksessä komissio ei palannut käsittelemään LKP-direktiivillä toteutetun yhdenmukaistamisen alaa. Tämän kysymyksen osalta riidanalainen päätös on luonteeltaan ainoastaan vahvistava eikä aiheuta millään tavoin itsenäisiä oikeusvaikutuksia, joista sellaisinaan voitaisiin nostaa EY 230 artiklassa tarkoitettu kumoamiskanne.

41 Mikäli Alankomaiden kuningaskunta ei hyväksynyt komission analyysiä sen 17.1.2003 tekemän tiedoksiannon tutkittavaksi ottamisen arvioinnin osalta, sen olisi komission mukaan pitänyt nostaa kanne päätöksestä 2003/549. Koska se ei tehnyt näin EY 230 artiklassa asetetussa määräajassa, se ei voi nyt riitauttaa komission kyseisessä päätöksessä tutkittavaksi ottamisesta esittämää kantaa käyttämällä mahdollisuutta nostaa kanne komission myöhemmästä päätöksestä. Tämä merkitsisi EY 230 artiklassa asetetun määräajan pidentämistä, jolle ei ole perusteita.

42 Alankomaiden kuningaskunta väittää ensiksi, että riidanalainen päätös on enemmän kuin pelkkä päätöksen 2003/549, joka koskee Alankomaiden kuningaskunnan mukaan ainoastaan määräajan pidentämistä, vahvistus. Komission kanta, jonka mukaan EY 95 artiklan 6 kohdan mukainen hyväksyntä on välttämätön, johtaisi yhtäältä siihen, että kansalliset toimenpiteet voidaan pitää voimassa ainoastaan rajoitetun ajan, ja toisaalta siihen, että Alankomaiden lainsäädännön sisältämä LKP:ien kielto olisi siinä tarkoitettua suppeampi. Näin ollen juuri riidanalaisella päätöksellä

on Alankomaiden kuningaskunnan mukaan muutettu sen oikeusasemaa selvästi, kun sillä on rajoitettu sen kansallisten säännösten voimassa pitämistä koskevaa harkintavaltaa sisällöllisesti ja ajallisesti.

43 Toiseksi Alankomaiden hallitus huomauttaa aina osoittaneensa komission kanssa käymässään kirjeenvaihdossa, että se katsoo, että LKP:ien käyttötarkoitukset, joita ei mainita LKP-direktiivissä, eivät kuulu kyseisen direktiivin soveltamisalaan ja että se voi tämän vuoksi pitää ne voimassa kansallisessa lainsäädännössään ilman, että sen pitäisi turvautua EY 95 artiklan 4 kohtaan. Se väittää siis vaatineensa ensisijaisesti komissiota ottamaan kantaa tarpeeseen tehdä EY 95 artiklan 4 kohdan mukainen tiedoksianto, mikä ilmenee siitä, että 17.1.2003 päivätyssä kirjeessä se ensin selitti, miksi EY 95 artiklan 4 kohdan mukaista tiedoksiantoa ei käsillä olevassa asiassa edellytetä, ja esitti toiveen, että komissio lausuisi pian sen harkintavallasta kansallisen lainsäädäntönsä voimassa pitämisen suhteen, ja tämän jälkeen pyysi komissiota ottamaan kantaa tällaisen tiedoksiannon tarpeellisuuteen, minkä se teki ainoastaan ”varmuuden vuoksi ja oikeudellisen tarpeen sitä edellyttäessä”. Se pyysi siis komissiota hyväksymään kyseisten kansallisten säännösten voimassa pitämisen ainoastaan toissijaisesti eli ”siltä varalta, että komissio katsoo, että käyttötarkoitukset, jotka kiellettiin PARCOM-päätöksessä 95/1 ja joita ei kielletty myös 25.6.2002 annetussa direktiivissä, kuuluisivat tämän direktiivin soveltamisalaan”.

44 Kolmanneksi Alankomaiden hallitus myöntää, että tiedoksiannon tutkittavaksi ottamista on tarkasteltu päätöksen 2003/549 32–39 perustelukappaleessa, mutta korostaa, että kyseisen päätöksen päätösosa koskee ainoastaan EY 95 artiklan 6 kohdassa mainitun määräajan pidentämistä, joten tästä päätöksestä nostettua kannetta ei olisi otettu tutkittavaksi. Päätöksen perusteluissa esitetyistä arvioinneista voidaan nostaa kumoamiskanne ainoastaan, jos ne ovat välttämätön tuki päätöksen päätösosalle (asia C-164/02, Alankomaat v. komissio, määräys 28.1.2004, Kok. 2004, s. I-1177, 21 kohta), mikä ei ole tilanne käsiteltävänä olevassa asiassa.

45 Neljänneksi Alankomaiden hallituksen mukaan on selvää, että päätös 2003/549 on menettelyn kuluessa tehty päätös suhteessa riidanalaiseen päätökseen. Oikeuskäytännön mukaan kuitenkin, kun on kyse toimista tai päätöksistä, jotka tehdään monivaiheisessa menettelyssä eli esimerkiksi sisäisessä menettelyssä, kannekelpoisia ovat ainoastaan sellaiset toimenpiteet, joissa lopullisesti vahvistetaan toimielimen kanta kyseisen menettelyn päätteeksi; sen sijaan menettelyn kuluessa tehdyt toimenpiteet, joilla valmistellaan lopullista päätöstä, eivät ole kannekelpoisia (asia T-37/92, BEUC ja NCC v. komissio, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. II-285, 27 kohta; asia T-277/94, AITEC v. komissio, tuomio 22.5.1996, Kok. 1996, s. II-351, 51 kohta ja asia T-219/01 R, Commerzbank v. komissio, presidentin määräys 5.12.2001, Kok. 2001, s. II-3501, 33 kohta).

46 Alankomaiden kuningaskunta väittää lisäksi, että vaikka oletettaisiin, että päätöksestä 2003/549 olisi voitu nostaa kanne, se, ettei kannetta ole nostettu, ei voi estää riidanalaisesta päätöksestä nostetun kanteen tutkittavaksi ottamista. Tältä osin se tukeutuu oikeuskäytäntöön, jonka mukaan on suljettu pois, että kanteen nostamatta jättäminen valtiontukea koskevan muodollisen tutkintamenettelyn aloittamista koskevasta päätöksestä voisi johtaa siihen, että lopullisesta päätöksestä nostettua kannetta ei oteta tutkittavaksi (asia T-129/96, Preussag Stahl v. komissio, tuomio 31.3.1998, Kok. 1998, s. II-609, 31 kohta; yhdistetyt asiat T-164/96–T-167/96, T-122/97 ja T-130/97, Moccia Irme ym. v. komissio, tuomio 12.5.1999, Kok. 1999, s. II-1477, 65 kohta ja asia T-190/00, Regione Siciliana v. komissio, tuomio 27.11.2003, Kok. 2003, s. II-5015, 47 kohta).

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

47 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 230 artiklassa tarkoitettuja, kumoamiskanteen kohteeksi kelpaavia toimia tai päätöksiä ovat sellaiset toimenpiteet, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin (asia 60/81, IBM v. komissio, tuomio 11.11.1981, Kok. 1981, s. 2639, Kok. Ep. VI, s. 231, 9 kohta; asia C-147/96, Alankomaat v. komissio, tuomio 22.6.2000, Kok. 2000, s. I-4723, 25 kohta;

edellä 44 kohdassa mainittu asia Alankomaat v. komissio, määräyksen 18 kohta ja asia T-2/04, Korkmaz ym. v. komissio, määräys 30.3.2006, 33 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa (Kok. 2006, s. II-32*)).

48 Toimea ei kuitenkaan ainoastaan sen takia, että yhteisöjen toimielin on lähettänyt sen vastaanottajalle vastaukseksi tämän tekemään hakemukseen, voida pitää EY 230 artiklassa tarkoitettuna päätöksenä, josta voitaisiin nostaa kumoamiskanne (ks. vastaavasti asia C-25/92, Miethke v. parlamentti, määräys 27.1.1993, Kok. 1993, s. I-473, 10 kohta; edellä 45 kohdassa mainittu asia AITEC v. komissio, tuomion 50 kohta; yhdistetyt asiat T-93/00 ja T-46/01, Alessandrini ym. v. komissio, tuomio 10.4.2003, Kok. 2003, s. II-1635, 60 kohta ja asia T-29/03, Comunidad Autónoma de Andalucía v. komissio, määräys 13.7.2004, Kok. 2004, s. II-2923, 29 kohta). Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisön toimielimen pelkkää kirjallista mielipiteenilmausta ei voida pitää kumoamiskanteen kohteeksi kelpaavana päätöksenä, koska sillä ei voi olla eikä sillä myöskään pyritä aikaansaamaan oikeusvaikutuksia (asia C-308/95, Alankomaat v. komissio, tuomio 5.10.1999, Kok. 1999, s. I-6513, 27 kohta).

49 Käsiteltävänä olevassa asiassa Alankomaiden hallitus teki 17.1.2003 päivätyllä kirjeellä komissiolle kaksi hakemusta. Yhtäältä se vaati, että komissio ottaa kantaa LKP-direktiivin soveltamisalan laajuuteen, ja esitti näkemyksen, jonka mukaan PARCOM-päätöksellä 95/1 kielletyt käyttötarkoitukset, joita ei nimenomaisesti ole kielletty LKP-direktiivissä, eivät kuuluneet LKP-direktiivin soveltamisalaan, joten ne voitiin sallia tai kieltää kansallisessa lainsäädännössä ilman, että komission päätös olisi tältä osin tarpeen. Toisaalta se vaati, että jos komissio katsoo, että tiedoksi annetut kansalliset säännökset kuuluvat LKP-direktiivin soveltamisalaan, komissio lausuu niiden voimassa pitämisestä EY 95 artiklan 4 ja 6 kohdassa tarkoitetun menettelyn mukaisesti. Se, että Alankomaiden kuningaskunta vaati samassa kirjeessä komissiota lausumaan EY 95 artiklan 6 kohdan mukaisen hyväksymisen tarpeellisuudesta, jonka se

kiistää, ja pyysi nimenomaisesti tällaista hyväksymistä, johtuu – kuten Alankomaiden hallitus selitti – siitä, että LKP-direktiivin täytäntöönpanon määräaika oli päättymässä ja se halusi voida täyttää hyvissä ajoin direktiivistä johtuvat velvoitteet.

50 On lisättävä, että kuten komissiolle ja neuvostolle 25.6.2001 osoitetuista kirjeistä ilmenee, Alankomaiden hallitus ilmaisi LKP-direktiivin antamismenettelyn aikana huolensa siitä, että direktiiviehdotuksen suojelun taso oli alhaisempi kuin PARCOM-päätöksessä 95/1 määrätty suojelun taso, ja pohti, onko tarkoituksenmukaista toteuttaa yhteisön yhdenmukaistamistoimenpide, joka estää sitä täyttämästä kansainvälisiä velvoitteitaan OSPAR-yleissopimuksen osapuolena. Tämä kanta on vahvistettu LKP-direktiiviä annettaessa, kun Alankomaiden delegaatio äänesti sitä vastaan ja totesi 24.4.2002 antamassaan julistuksessa, että LKP:eja koskevan direktiivin täytäntöönpano tekee Alankomaiden kuningaskunnalle mahdottomaksi täyttää Pariisin yleissopimuksen ja PARCOM-päätöksen 95/1 mukaiset kansainväliset velvoitteensa. Näiden velvoitteiden noudattamista koskeva kysymys mainitaan myös 17.1.2003 päivätyn kirjeen 5 osaston 6 kohdassa.

51 Kun Alankomaiden kuningaskunta vaatii riidanalaisen päätöksen kumoamista ainoastaan siltä osin kuin komissio katsoi, että kyseessä olevien kansallisten säännösten voimassa pitäminen edellytti sen EY 95 artiklan 6 kohdan nojalla antamaa hyväksyntää, Alankomaiden kuningaskunnan tarkoituksena on komission kannan riitauttaminen sen 17.1.2003 päivätyssä kirjeessä muotoileman ensimmäisen pyynnön osalta, joka koskee LKP-direktiivillä toteutetun yhdenmukaistamisen alaa. Toisin sanoen komission arviointi, joka koskee Alankomaiden kuningaskunnan tiedoksi antamiensa kansallisten säännösten voimassa pitämiseksi esittämien perustelujen hyväksyttävyyttä, ei ole oikeudenkäynnin kohteena, jona on pelkästään komission tulkinta, joka koskee LKP-direktiivillä toteutetun yhdenmukaistamisen alaa.

52 Näin ollen on määritettävä, onko Alankomaiden kuningaskunnan riitauttama komission kanta, jonka mukaan EY 95 artiklan 6 kohdassa tarkoitettu hyväksyntä oli välttämätön tiedoksi annettujen kansallisten säännösten voimassa pitämiseksi, kannekelpoinen toimi.

53 Ensiksi on palautettava mieliin EY 95 artiklan 4 ja 6 kohdan sanamuoto ja tarkoitus.

54 Ensinnäkin EY 95 artiklan 4 kohdassa määrätään, että jos yhteisön yhdenmukaistamistoimenpiteen toteuttamisen jälkeen jäsenvaltio pitää tärkeistä EY 30 artiklassa tarkoitetuista taikka ympäristön tai työympäristön suojelua koskevista syistä tarpeellisena pitää voimassa kansalliset säännöksensä tai määräyksensä, jäsenvaltio antaa nämä säännökset ja määräykset sekä perusteet niiden voimassa pitämiselle tiedoksi komissiolle.

55 Tämän määräyksen sanamuodosta ilmenee näin ollen, että jäsenvaltion on päätettävä tiedoksiannon toteuttamisesta ja siten EY 95 artiklan 4 ja 6 kohdassa määrätyn menettelyn vireille saattamisesta, mikä edellyttää sitä, että se määrittää aluksi, edellyttävätkö kyseessä olevat kansalliset säännökset komission hyväksyntää, jotta ne voidaan pitää voimassa. Sen, että tämän menettelyn tarkoituksena on se, että kyseessä oleva jäsenvaltio voi saada hyväksynnän pitää voimassa kansalliset säännökset, jotka eivät ole yhdenmukaistamistoimenpiteen mukaisia, vahvistavat lisäksi EY 95 artiklan 4 kohdassa mainitut perusteet, jotka tämän jäsenvaltion on esitettävä hakemuksensa tueksi.

56 Toiseksi tätä tulkintaa tukee oikeuskäytäntö, koska yhteisöjen tuomioistuin on jo todennut, että EY 95 artiklan 4 ja 6 kohdassa tarkoitettua menettelyä ei aloita yhteisön toimielin vaan jäsenvaltio ja että yhteisöjen toimielimen päätös tehdään ainoastaan vastauksena tähän aloitteeseen. Tällä valtiolla on täysi vapaus ilmaista hakemuksessaan näkemyksensä päätöksestä, jonka tekemistä se pyytää, kuten nimenomaisesti ilmenee EY 95 artiklan 4 kohdasta, jossa velvoitetaan tämä valtio antamaan tiedoksi perusteet kyseisten kansallisten säännösten tai määräysten voimassa pitämiselle (asia C-3/00, Tanska v. komissio, tuomio 20.3.2003, Kok. 2003, s. I-2643, 47 ja 48 kohta; ks. vastaavasti myös yhdistetyt asiat C-281/03 ja C-282/03, Cindu Chemicals ym., tuomio 15.9.2005, Kok. 2005, s. I-8069, 47 kohta).

57 Yhteisöjen tuomioistuin on lisäksi todennut, että menettely alkaa jäsenvaltion antaessa komissiolle tiedoksi poikkeavat kansalliset säännökset, jatkuu vaiheella, jossa komissio arvioi asiaan liittyviä seikkoja todetakseen, täyttyvätkö vaaditut edellytykset, ja päättyy lopulliseen päätökseen, jolla kyseiset kansalliset säännökset sallitaan tai kielletään. Tätä varten komission on tutkittava, ovatko jäsenvaltion esittämät perusteet hyväksyttäviä (asia C-512/99, Saksa v. komissio, tuomio 21.1.2003, Kok. 2003, s. I-845, 44 kohta). Poikkeavien kansallisten säännösten tiedoksi antaminen edellyttää siis, että kyse on säännöksistä, jotka ovat erilaisia kuin yhdenmukaistamisdirektiivin säännökset, mikä merkitsee sitä, että koska ne ovat yhteisön yhdenmukaistamistoimenpiteen vastaisia, kyseessä olevan jäsenvaltion on arvioitava tarve saada niille poikkeuksellinen hyväksyntä.

58 Kolmanneksi on todettava, että kuten oikeuskäytännöstä ilmenee, EY 95 artiklan 4 kohdassa tarkoitetut kansalliset säännökset tai määräykset ovat olleet olemassa ennen yhteisön yhdenmukaistamistoimenpidettä ja ne ovat siis olleet yhteisön lainsäätäjän tiedossa mutta yhteisön lainsäätäjä ei ole voinut tai aikonut ottaa niistä vaikutteita yhdenmukaistamista varten. Pidettiin siis hyväksyttävänä, että jäsenvaltio voi pyytää, että sen omat säännöt jäävät voimaan, edellyttäen, että säännöt ovat perusteltuja tärkeistä EY 30 artiklassa tarkoitetuista taikka työympäristön tai ympäristön suojelua koskevista syistä (edellä 57 kohdassa mainittu asia Saksa v. komissio, tuomion 41 kohta ja edellä 56 kohdassa mainittu asia Tanska v. komissio, tuomion 58 kohta).

59 Se, että EY 95 artiklan 4 kohdan tausta-ajatuksena on, että yhteisön lainsäätäjä on tuntenut olemassa olevat eri kansalliset lainsäädännöt ennen yhdenmukaistamistoimenpiteen toteuttamista, merkitsee sitä, että suojan erilaisista tasoista ja niihin liittyvistä perusteluista on jo keskusteltu ja ne on otettu huomioon tällaista toimenpidettä toteutettaessa. Koska kukin jäsenvaltio on osallistunut tällaisen toimenpiteen toteuttamiseen, sillä on näin ollen lähtökohtaisesti tiedossaan kaikki tiedot, joiden perusteella se voi arvioida, onko EY 95 artiklan 4 ja 6 kohdassa tarkoitetun menettelyn vireille paneminen tarpeen, ja todeta, että kansalliset säännökset eivät ole toteutetun yhdenmukaistamistoimenpiteen mukaisia.

60 Näin ollen EY 95 artiklan 4 ja 6 kohdan sanamuodosta, tavoitteesta ja tarkoituksesta seuraa, että niissä tarkoitetun menettelyn vireille saattaminen edellyttää sitä, että jäsenvaltio arvioi itse sitä, ovatko kansalliset säännökset yhteisön yhdenmukaistamistoimenpiteen vastaisia, ja jos se katsoo sen tarpeelliseksi, antaa nämä säännökset tiedoksi komissiolle saadakseen hyväksynnän pelkästään niiden voimassa pitämiselle. Lisäksi edellä esitetystä seuraa, että EY 95 artiklan 4 ja 6 kohdassa tarkoitetun menettelyn yhteydessä komission on tutkittava, ovatko ne perustelut, jotka jäsenvaltio on esittänyt kansallisten säännösten voimassa pitämisen tueksi, hyväksyttäviä. EY 95 artiklan 6 kohdassa nimittäin annetaan komissiolle toimivalta tehdä päätös tällaisen tutkinnan päätteeksi ainoastaan siitä, onko hyväksyntää koskeva hakemus hyväksyttävä vai hylättävä.

61 Tästä seuraa, että jäsenvaltion vaatimus siitä, että komissio tekee päätöksen yhteisön direktiivillä toteutetun yhdenmukaistamisen laajuudesta ja/tai kansallisen lainsäännön yhdenmukaisuudesta tällaisen direktiivin kanssa, ei voi perustua EY 95 artiklan 4 kohtaan. Koska kyseisen määräyksen mukaan päätös tehdä tiedoksianto poikkeuksellisen hyväksynnän saamiseksi kuuluu yksinomaan kyseessä olevalle jäsenvaltiolle ja koska missään LKP-direktiivin säännöksessä ei myönnetä komissiolle toimivaltaa päättää direktiivin tulkinnasta, kyseessä olevan yhdenmukaistamistoimenpiteen soveltamisalaa koskeva komission kannanotto on pelkkä mielipide, joka ei sido toimivaltaisia kansallisia viranomaisia (ks. vastaavasti asia 133/79, Sucrimex ja Westzucker v. komissio, tuomio 27.3.1980, Kok. 1980, s. 1299, 16–18 kohta; asia 114/86, Yhdistynyt kuningaskunta v. komissio, tuomio 27.9.1988, Kok. 1988, s. 5289, 13 kohta; asia 151/88, Italia v. komissio, määräys 17.5.1989, Kok. 1989, s. 1255, 22 kohta ja asia C-50/90, Sunzest v. komissio, määräys 13.6.1991, Kok. 1991, s. I-2917, 12–14 kohta).

62 Tällaisessa tilanteessa oikeusvaikutuksia ei voi olla komission ehdottamalla kyseisen direktiivin tulkinnalla vaan sen soveltamisella tiettyyn tilanteeseen (asia T-81/97, Regione Toscana v. komissio, tuomio 16.7.1998, Kok. 1998, s. II-2889, 23 kohta ja edellä 48 kohdassa mainitut yhdistetyt asiat Alessandrini ym. v. komissio, tuomion 61 kohta). Edellä esitetystä ilmenee kuitenkin, että LKP-direktiivin soveltaminen, myös siltä osin kuin kyse on välttämättömyydestä saada poikkeuksellinen hyväksyntä

kansallisen lainsäädännön voimassa pitämiselle, ei johdu komission ehdottamasta tulkinnasta vaan vastuu siitä on kyseessä olevalla jäsenvaltiolla, joka yksin voi, jos se pitää sitä tarpeellisena, saattaa vireille EY 95 artiklassa tarkoitetun menettelyn. Toisin sanoen, vaikka mikään ei estä jäsenvaltiota pyytämästä komissiolta mielipidettä yhteisön yhdenmukaistamistoimenpiteen tulkinnasta, tällainen mielipide ei sido vastaanottajaa mitenkään eli se ei velvoita tätä antamaan kansallisia säännöksiään tiedoksi saadakseen poikkeuksellisen hyväksynnän, kumoamaan niitä eikä muuttamaan niitä.

63 Jäsenvaltion mahdollinen velvoite kumota kansalliset säännöksensä tai muuttaa niitä johtuu suoraan LKP-direktiivistä eikä komission tulkinnasta, joka koskee kyseisellä direktiivillä toteutetun yhdenmukaistamisen ulottuvuutta, mikä merkitsee sitä, että tällaisella tulkinnalla ei ole lainkaan oikeusvaikutuksia. Tätä tukee se seikka, että asiaa koskevan oikeuskäytännön mukaan EY 95 artiklan mukaisesti tehty tiedoksianto antaa kyseiselle jäsenvaltiolle luvan soveltaa kansallisia säännöksiään vasta sen jälkeen, kun komissio on tehnyt päätöksen niiden hyväksymisestä, joten se ei tiedoksiannon perusteella voi päätöstä odottaessaan olla noudattamatta yhdenmukaistamisdirektiiviä (ks. vastaavasti asia C-319/97, Kortas, tuomio 1.6.1999, Kok. 1999, s. I-3143, 28 ja 38 kohta).

64 Tämän jälkeen on tarkastettava, onko – riippumatta siitä, että Alankomaiden kuningaskunta on esittänyt nimenomaisen pyynnön saada virallinen vastaus LKP-direktiivin soveltamisalan laajuuden osalta – komission tätä koskevan kannan, siltä osin kuin se sisältyy kyseessä olevan jäsenvaltion tekemän tiedoksiannon tutkittavaksi ottamisen tutkintaan, katsottava kuuluvan olennaisena osana menettelyyn, jonka päätteeksi komissio hyväksyy tai hylkää tiedoksi annettujen kansallisten säännösten voimassa pitämistä koskevan hakemuksen, ja onko se tämän vuoksi kannekelpoinen toimi.

65 Kuten komission asiaa koskevasta käytännöstä ilmenee, EY 95 artiklan 4 ja 6 kohdassa tarkoitetun menettelyn päätteeksi tehtävät päätökset sisältävät tutkittavaksi

ottamisen tarkastelun yhteydessä maininnan kohdista, joiden osalta tiedoksi annetut kansalliset säännökset poikkeavat yhteisön yhdenmukaistamistoimenpiteestä. Tällainen maininta, joka ei seuraa analyysistä, jonka päätteeksi komissio toteaa, että kyseessä olevat kansalliset säännökset eivät ole yhteisön yhdenmukaistamistoimenpiteen mukaisia, on pelkkä muistutus kohdista, joiden osalta nämä säännökset jäsenvaltion tiedoksiannon mukaisesti poikkeavat yhdenmukaistamisdirektiivin säännöksistä.

66 Ei kuitenkaan voida sulkea pois sitä mahdollisuutta, että komissio tutkittavaksi ottamisen tarkastelun yhteydessä lausuu omasta aloitteestaan tai, kuten käsiteltävänä olevassa asiassa, kyseessä olevan jäsenvaltion hakemuksesta kyseessä olevan yhdenmukaistamisdirektiivin soveltamisalan tulkinnasta. Tiedoksiannon tutkittavaksi ottamista koskevan alustavan arvioinnin, joka voi mahdollisesti sisältää komission mielipiteen kyseessä olevalla direktiivillä toteutetun yhdenmukaistamisen laajuudesta, yhteydessä komissio voi tarkistaa, täyttyvätkö sen edellytykset, että se tekee päätöksen EY 95 artiklan 6 kohdan nojalla, ja tämän perusteella se voi välttää aiheettoman ja tarpeettoman tutkinnan, joka koskee jäsenvaltion esittämiä perusteluja tiedoksi antamansa kansallisen lainsäädännön voimassa pitämiselle.

67 Tällaisen arvioinnin seurauksena komissio voi siis päätyä toteamaan, että hyväksyntä ei ole tarpeen, jotta jäsenvaltio voi pitää voimassa tiedoksi antamansa säännökset, nimenomaisesti sillä perusteella, että nämä säännökset eivät kuulu yhdenmukaistamisdirektiivin soveltamisalaan. Se, että tällaisessa tilanteessa komissio toteaa, että hakemus poikkeuksen hyväksymisestä on jätettävä tutkimatta (ks. vastaavasti Yhdistyneen kuningaskunnan [EY] 95 artiklan 4 kohdan perusteella tiedoksi antamista HIV-testisarjoja koskevista kansallisista säännöksistä in vitro -diagnostiikkaan tarkoitetuista lääkinnällisistä laitteista annetun direktiivin 98/79/EY osalta 25.1.2002 tehty komission päätös 2002/65/EY, EYVL L 25, s. 47), vahvistaa sen, että riippumatta jäsenvaltion tätä koskevasta hakemuksesta komissio tutkii ensin sen, täyttyvätkö EY 95 artiklan 6 kohtaan perustuvan päätöksen tekemisen edellytykset.

68 Kun komissio tiedoksiannon tutkittavaksi ottamista tutkiessaan ainoastaan muistuttaa kyseessä olevalla direktiivillä toteutetun yhdenmukaistamisen laajuudesta ja vahvistaa jäsenvaltion arvion, joka sai tämän antamaan tiedoksi kyseessä olevat kansalliset säännökset, kuten tapahtui käsiteltävänä olevassa asiassa Alankomaiden hallituksen toisen hakemuksen osalta, on kuitenkin katsottava, että tällaisen tutkimuksen tulos ei voi muuttaa kyseessä olevan jäsenvaltion oikeusasemaa, koska EY 95 artiklan 4 ja 6 kohdassa tarkoitetun menettelyn on saattanut vireille sen tekemä tiedoksianto eikä komission mielipide kyseessä olevan yhdenmukaistamisdirektiivin tulkinnasta. Tämän menettelyn yhteydessä tällainen mielipide merkitsee yksinomaan niiden perustelujen tutkinnan jatkamista, jotka tämä jäsenvaltio on esittänyt, jotta tiedoksi annetut kansalliset säännökset voitaisiin mahdollisesti pitää voimassa.

69 Koska käsiteltävänä olevassa asiassa komissio on käyttänyt EY 95 artiklan 6 kohdassa sille myönnettyä päätöstoimivaltaa tutkimalla Alankomaiden kuningaskunnan esittämien perustelujen hyväksyttävyyttä sen vahvistamiseksi, täyttyivätkö poikkeuksen myöntämisen edellytykset, ja päättämällä myöntää tälle jäsenvaltiolle haettu hyväksyntä, vaikka se on osittainen ja ajallisesti rajoitettu, on todettava, että tämän jäsenvaltion riitauttamalla komission kannalla ei ole muutettu sen oikeusasemaa eikä siitä näin ollen voidaan nostaa kumoamiskannetta.

70 Myöskään ei voida hyväksyä sitä, että jäsenvaltiolla olisi vapaus antaa kansalliset säännökset tiedoksi EY 95 artiklan 4 kohdan perusteella ja tämän jälkeen riitauttaa lopullinen päätös yksinomaan, jos siinä hylätään kokonaan tai osittain haettu poikkeus, väittämällä, että komission hyväksyntä ei ollut välttämätön eikä sen olisi näin ollen pitänyt arvioida tiedoksi annettuja säännöksiä EY 95 artiklan 4 ja 6 kohdassa tarkoitetun menettelyn mukaisesti. Tämä merkitsisi nimittäin sen myöntämistä, että tällä valtiolla on tiedoksiannon avulla mahdollisuus saada komissiolta julistus sen säännösten yhdenmukaisuudesta yhteisön yhdenmukaistamistoimenpiteen kanssa, mikä ei ole tämän menettelyn tavoite.

71 Edellä esitetyn perusteella kanne, sikäli kuin siinä vaaditaan päätöksen, jonka komission väitetään tehneen LKP-direktiivillä toteutetun yhdenmukaistamisen laajuuden tulkinnasta, kumoamista, on jätettävä tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

72 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujen korvaamista ja Alankomaiden kuningaskunta on hävinnyt asian, Alankomaiden kuningaskunta on velvoitettava korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

73 Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla asiassa väliintulijana esiintyneet jäsenvaltiot vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Näin ollen Tanskan kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu viides jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Alankomaiden kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.

3) Tanskan kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Vilaras Martins Ribeiro

Dehousse Šváby Jürimäe

Julistettiin Luxemburgissa 8 päivänä marraskuuta 2007.

E. Coulon M. Vilaras

kirjaaja jaoston puheenjohtaja